



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 698/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1To/55/2024 a proti postupu Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. TO-3T/24/2023 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. septembra 2025 a doplnenou 24. novembra 2025 a 28. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1To/55/2024 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. TO-3T/24/2023. Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v konaní sp. zn. 1To/55/2024 bez zbytočných prietáhov, aby prikázal okresnému súdu konať v konaní sp. zn. TO-3T/24/2023 bez zbytočných prietáhov, aby mu priznal primerané finančné zadostučinenie v celkovej sume 20 000 eur (11 000 eur od okresného súdu a 9 000 eur od krajského súdu). V odôvodnení ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ domáha finančného zadostučinenia v sume 10 000 eur (5 000 eur od okresného súdu a 5 000 eur od krajského súdu). Sťažovateľ sa domáha aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením povereného príslušníka Policajného zboru z 31. marca 2022 bol v prípravnom konaní pribratý znalec z odboru zdravotníctva a farmácie MUDr. Marián Pamula k vypracovaniu znaleckého posudku k telesnému poškodeniu osoby [REDACTED] [REDACTED] (poškodený), ktorý následne vypracoval znalecký posudok č. 051/22 z 29. apríla 2022.

3. Na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Topoľčany zo 6. marca 2023 bol sťažovateľ obžalovaný pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

4. Na hlavnom pojednávaní 24. apríla 2024 okresný súd rozhodol rozsudkom, ktorým sťažovateľa uznal vinným pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona na vymedzenom skutkovom základe, za čo mu podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona za nezistenej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a zistenej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona postupom podľa § 38 ods. 2, 4 Trestného zákona a podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 56 ods. 1, 2 Trestného zákona a § 57 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný peňažný trest vo výmere 1 000 eur, podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu uložil povinnosť nahradiť spôsobenú škodu poškodenej Sociálnej poisťovni, pobočke Topoľčany v sume 400,40 eur.

5. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré písomne odôvodnil podaniami zo 7. júna 2024 a z 11. júna 2024. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1To/55/2024-710 z 5. novembra 2024 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal sťažovateľa vinným na vymedzenom skutkovom základe z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (v znení zákona č. 47/2024 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov) v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Za to mu uložil podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona za nezistenej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a zistenej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) trestného zákona postupom podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 56 ods. 1, 3 Trestného zákona a § 57 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný peňažný trest vo výmere 1 000 eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť spôsobenú škodu poškodenej Sociálnej poisťovni, pobočke Topoľčany v sume 400,40 eur. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

6. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (vo veci rozhodla zaujatá sudkyňa, ktorá odmietla rozhodnúť o námietke proti znalcovi MUDr. Pamulovi), podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (krajský súd prihliadol na výpovede sťažovateľa a poškodeného z prípravného konania, ktoré neboli vykonané ako dôkaz na hlavnom pojednávaní a ani na verejnom zasadnutí, a navyše znalecký posudok bol vypracovaný zaujatým znalcom) a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nezohľadnenie materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, nesprávna aplikácia ustanovení o uložení trestu, nerešpektovanie zásady *in dubio pro reo* a nesprávne posúdenie zachovania totožnosti skutku).

7. O dovolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 2Tdo/21/2025 z 20. mája 2025, ktorým podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil,

že rozsudkom krajského súdu z 5. novembra 2024 bol z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku porušený zákon v § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 3, § 322 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 2 ods. 19, § 278 ods. 2 Trestného poriadku v neprospech sťažovateľa. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok krajského súdu z 5. novembra 2024, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

8. Následne krajský súd uznesením č. k. 1To/44/2025-837 z 5. augusta 2025 podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

9. Sťažovateľ podal 25. augusta 2025 návrh na doplnenie dokazovania. Okresný súd určil termín hlavného pojednávania na 10. október 2025, ktoré bolo opätovne odročené na 28. november 2025.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že v jeho trestnej veci nie je od roku 2022 právoplatne rozhodnuté, čím došlo k zbytočným priesťahom pri prejednaní a rozhodnutí o obžalobe podanej proti nemu. Na podklade zrušeného rozsudku krajského súdu zaplatil peňažnú sumu predstavujúcu úhrnný peňažný trest, ktorú mu aktuálne súdy vrátili, čím došlo k porušeniu jeho práva vlastníť majetok, resp. práva pokojne užívať majetok.

11. Napadnuté konania sú trestným konaním, ktoré nemožno označiť za natoľko právne zložité, aby trvalo vyše 3 rokov od vznesenia obvinenia.

12. V správaní sťažovateľa ako obžalovaného neexistujú žiadne také okolnosti, ktoré by mali byť zohľadnené na jeho ťarchu. Sťažovateľ nijako nezavinil zbytočné priesťahy v napadnutom konaní. Podanie odvolania, prípadne dovolania predstavovalo jeho procesné právo podať opravné prostriedky, čo mu z hľadiska existencie zbytočných priesťahov nemožno vyčítať, keďže nejde o oddiaľujúcu taktiku.

13. Zbytočné priesťahy zavinili konajúce súdy, pritom aj v zmysle judikatúry ústavného súdu je neprípustné, aby o akejkoľvek právnej otázke rozhodoval všeobecný súd viac ako tri roky.

14. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre *„jasne hovorí, že aj keď už súdne konanie skončilo, účelom je odškodniť za priesťahy, nielen zabrániť ich pokračovaniu. Preto odmietnutie sťažnosti len preto, že konanie bolo ukončené, je v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“* ESLP posudzuje konanie *ex post* ako celok, teda celkovú dĺžku konania od začiatku do jeho skončenia. To, že už neprebíha, nevyklučuje nárok na konštatovanie porušenia a na odškodnenie (rozsudky vo veciach Kudla proti Poľsku, Bottazzi proti Taliansku, Scordino proti Taliansku). Účinný vnútroštátny prostriedok nápravy (čl. 13 dohovoru) musí byť dostupný *ex post* aj po skončení konania, aby poskytol primeranú kompenzáciu za priesťahy (Kudla; Scordino). Judikatúra ESLP konania v trestných veciach zaraďuje medzi privilegované konania, ktoré majú byť vedené s osobitnou rýchlosťou (napr. II. ÚS 287/2019, II. ÚS 93/2022).

15. V prípade niektorých konaní trvajúcich okolo 3 rokov konštatoval ESLP porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu priesťahov zo strany príslušných justičných orgánov štátov [rozsudky vo veci

Bunkate proti Holandsku z 26. 5. 1993 (konanie trvalo 2 roky a 10 mesiacov), Matwiejczuk proti Poľsku z 2. 12. 2003 (konanie trvalo 3 roky a 2 mesiace) alebo Barfuss proti Českej republike z 31. 7. 2000 (trestné konanie trvalo 3 roky, 10 mesiacov a 7 dní)].

16. S poukazom na judikatúru ústavného súdu a Ústavného súdu Českej republiky, podľa ktorých rozhodnutím orgánu verejnej moci môže dôjsť k porušeniu akýchkoľvek práv zakotvených v ústave (vrátane vlastníckeho práva), sťažovateľ namieta, že rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý uloží peňažnú sankciu v rozpore s právnymi normami a ústavne konformným výkladom, dochádza okrem zásahu do práva na spravodlivý proces aj do práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Integrovanou súčasťou ochrany majetkových práv je pritom aj ochrana legitímneho očakávania. Sťažovateľ na základe rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu zaplatil sumu 1 000 eur ako peňažný trest, ktorý mu aktuálne okresný súd vracia.

17. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že sa nijakého trestného činu nedopustil a súdy ho odsúdili v rozpore so zisteným skutkovým stavom, preto legitímne očakával, že nebude zasiahnuté do jeho majetkových práv, no napriek tomu mu bol uložený peňažný trest a povinnosť nahradiť škodu, a teda zásahu do jeho práva predchádzala existencia legitímnych očakávaní (Pine Valley Developments Ltd a ďalší proti Írsku) a z uvedeného dôvodu došlo k porušeniu práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny.

18. Sťažnosť sťažovateľa podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku na prieskumy a žiadosť o ich prešetrenie v trestnom konaní vo vzťahu k odvolaciemu súdu prípisom z 20. augusta 2025 krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnené. Sťažovateľ v tejto súvislosti „*pripomína, že podľa judikatúry ESLP sťažnosť na prieskumy podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku nie je účinný prostriedok nápravy.*“.

19. Doba trvania napadnutého konania má vplyv na súkromný, rodinný, spoločenský aj pracovný život sťažovateľa, negatívne ovplyvňuje jeho duševné a fyzické zdravie nepriaznivým spôsobom. Stav právnej neistoty ovplyvnil všetky aspekty života sťažovateľa na dlhú dobu. Tento negatívny vplyv je nezvratný a niet prostriedku nápravy, preto sťažovateľovi prislúcha právo na primerané zadosťučinenie za nesústredený a neefektívny postup okresného súdu a krajského súdu.

20. V doplneniach ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že je zrejmé, že v namietanom konaní sa budú vykonávať ďalšie dôkazy a súd prvej inštancie musí rovnako dať priestor na záverečné reči a záverečné slovo a následne určiť termín verejného vyhlásenia rozsudku, písomne vyhotoviť rozsudok a doručiť ho stranám, pričom nespokojná strana bude mať priestor podať odvolanie, a tak stav právnej neistoty voči súdu prvej inštancie stále trvá, je daný a existuje. Zároveň doplnil, že 28. novembra 2025 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 13. február 2025. Zároveň v druhom doplnení navrhol priznať primerané finančné zadosťučinenie proti okresnému súdu vo výške 14 500 eur a proti krajskému súdu vo výške 10 500 eur .

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

21. Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

22. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (II. ÚS 92/05). Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

23. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

24. Ústavný súd, vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti, posudzoval postup okresného súdu v napadnutom konaní a postup krajského súdu v napadnutom odvolacom konaní. Vzhľadom na petit ústavnej sťažnosti, súc viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu, ústavný súd vec skúmal od momentu podania obžaloby podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Z priebehu napadnutých konaní, tak ako ho sťažovateľ vymedzil v ústavnej sťažnosti, vyplýva, že obžaloba prokurátora vo veci sťažovateľa je zo 6. marca 2023, pričom okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 24. apríla 2024, t. j. približne po 13 mesiacoch. Následne sťažovateľ v júni 2024 podal odôvodnené odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 5. novembra 2024, t. j. po necelých 5 mesiacoch. Na podklade kasačného rozsudku najvyššieho súdu z 20. mája 2025 opäť rozhodol krajský súd zrušujúcim uznesením z 5. augusta 2025, t. j. rozhodol po necelých 3 mesiacoch od rozhodnutia najvyššieho súdu. Následne po vrátení veci okresný súd nariadil hlavné pojednávanie na 10. október 2025, t. j. približne po 2 mesiacoch od rozhodnutia krajského súdu. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že toto hlavné pojednávanie sa uskutočnilo a okresný súd na ňom vykonával dokazovanie. Následne hlavné pojednávanie odročil na 28. november 2025 s tým, že bude pokračovať v dokazovaní výsluchom znalca a svedka.

25. Vychádzajúc zo všetkých týchto okolností, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd, ako aj krajský súd v napadnutých konaniach postupovali plynulo a bez zbytočných prieťahov, keď v primeraných časových intervaloch rozhodli, či už meritórne, alebo procesne. Aktuálne aj okresný súd po zrušení jeho rozsudku nariadil v primeranom intervale hlavné pojednávanie, ktoré sa aj uskutočnilo, a následne nariadil ďalší termín hlavného pojednávania a vykonáva dokazovanie v intenciách právneho názoru dovolacieho súdu, prípadne odvolacieho súdu.

26. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd nezistil nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní, prípadne krajského súdu v napadnutom odvolacom konaní s následkom porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny a dohovoru. Čiastočne neefektívny postup u oboch súdov možno konštatovať vzhľadom na následné rozhodnutie o zrušení a vrátení

veci najvyšším súdom pre porušenie zákona v neprospech sťažovateľa, uvedená skutočnosť izolovane a bez ďalšieho vzhľadom na celkové obdobie konania na všetkých stupňoch súdov nedosahuje vo vzťahu k označeným právam v tomto štádiu konania pred všeobecnými súdmi ústavnú intenzitu. Ústavný súd prihliadol aj na to, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neidentifikoval konkrétne obdobia nečinnosti dotknutých súdov v napadnutých konaniach.

27. Na vysvetlenie k argumentácii sťažovateľa, že „*podľa judikatúry ESLP sťažnosť na prieťahy podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku nie je účinný prostriedok nápravy*“, ústavný súd dodáva, že opakovane judikuje, že sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku možno považovať v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde za účinný právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorého použitie sú sťažovatelia oprávnení podľa osobitného predpisu – Trestného poriadku (II. ÚS 31/09, IV. ÚS 296/2010, IV. ÚS 113/2012, II. ÚS 531/2017, III. ÚS 263/2021, III. ÚS 148/2024). Obdobný názor vo vzťahu k porovnateľnej právnej úprave § 91 rakúskeho Gerichtsorganisationsgesetz (zákon o organizácii súdov) zaujal aj ESLP (pozri rozsudok vo veci Holzinger proti Rakúsku z 30. 1. 2001, sťažnosť č. 23459/94, bod 16 a nasl.). Zároveň platí, že je reáliou dotknutého konania, aby bol sťažovateľom využitý účinný prostriedok nápravy, pretože sa tým pre ústavný súd napĺňa aj zásada subsidiarity jeho právomoci. Primárnym účelom prostriedku nápravy totiž je odstránenie stavu právnej neistoty dotknutej osoby, rovnako ako pri ústavnej sťažnosti (eliminácia trvajúceho zásahu do práv sťažovateľa podľa ním označených referenčných noriem), a nie získanie majetkovej satisfakcie v podobe primeraného finančného zadostučinenia priznávaného ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy.

28. Neobstojí ani odkaz na judikatúru ESLP sťažovateľom (body 14 – 15 tohto odôvodnenia). Pokiaľ ide napr. o vec Bunkate proti Holandsku, ESLP považoval za neprimerané obdobie 15,5 mesiaca od podania dovolania sťažovateľom do predloženia veci dovolaciemu súdu na rozhodnutie o dovolaní (body 22 a 23). Vo veci Matwiejczuk proti Poľsku posudzoval primeranosť trvania väzby. Následne v kontexte s konaním vo veci samej považoval dĺžku konania 3 roky a 2 mesiace za v zásade primeranú, na druhej strane nepovažoval za akceptovateľné obdobie 18 mesiacov bez nariadenia pojednávania vo veci (bod 86). Vo veci Barfuss proti Českej republike ESLP posudzoval dĺžku väzby a v konaní vo veci samej za rozhodné obdobie považoval 3 roky, 10 mesiacov a 7 dní. ESLP poukázal na to, že Česká republika nedokázala uspokojivo vysvetliť viaceré obdobia nečinnosti v posudzovanej trestnej veci, preto „*vzhľadom k okolnostiam prípadu ako celku*“ dospel k záveru o neprimeranej dĺžke konania ako celku a vyslovil porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Je teda zrejmé, že okolnosti týchto vecí nemožno bez ďalšieho vztiahnuť na sťažovateľovu vec, keďže v napadnutých konaniach sťažovateľ neidentifikoval žiadne výraznejšie obdobia nečinnosti s tým, že doterajšiu celkovú dobu napadnutého konania ESLP stále považuje za primeranú, a to aj so zohľadnením, že trestná vec sťažovateľa sa už prejednávala na troch stupňoch súdnej sústavy.

29. V odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta aj porušenie vlastníckeho práva, resp. práva pokojne užívať svoj majetok. Uvedenú námietku odôvodňuje presvedčením, že sa predmetného trestného činu nedopustil a súdy ho odsúdili v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Bolo porušené jeho legitímne očakávanie, že nebude zasiahnuté do jeho majetkových práv, no napriek tomu mu bol uložený peňažný trest a povinnosť nahradiť škodu. Je zjavné, že porušenie vlastníckeho práva sťažovateľ odôvodňuje argumentáciou týkajúcou sa veci samej. Sťažovateľ argumentuje, že odsudzujúce rozsudky okresného súdu a krajského súdu boli založené

na nesprávnych právnych záveroch. Otázka ústavnej udržateľnosti právnych záverov všeobecného (trestného) súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu vecí samej (o otázkach viny a trestu a súvisiacich otázkach) spadá *rationae materiae* primárne do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ani táto argumentácia neumožňuje prijať záver o možnom porušení základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti považoval ústavný súd tiež za relevantné, že napadnuté trestné konanie nie je právoplatne skončené, preto ochranu svojho vlastníckeho práva môže sťažovateľ dosiahnuť uplatnením procesných práv v napadnutom konaní, resp. uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (odvolania a dovolania), v ktorých môže namietať nesprávne právne posúdenie vecí, prípadne aj namietať druh alebo výšku uloženého trestu, alebo aj nezákonne vykonaný dôkaz (napr. znalecký posudok).

30. Z uvedených dôvodov je ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 4. decembra 2025**

**Jana Baricová**  
**predsedníčka senátu**